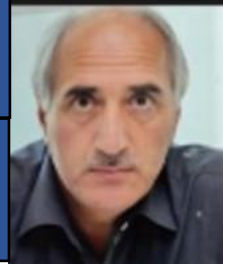


BİR DEMET GÖZYAŞI ŞEYH OSMAN EFENDİ

ŞABAN
KUMCU



1964 yılında eğitim ve öğretime yeni başlayan *Aksaray Piri Mehmet Paşa İlkokulu*’nda okumaya başladım. Okulumuzun bulunduğu mahalleye “*Küçük Taşpazar*” denirdi. Okul ile evimiz arasında, etrafı kavak ağaçlarıyla çevrili yeşil alanlar, “*harımlar*” ve bahçeler vardı. Bizim evin bulunduğu mahalleye de “*Büyük Taşpazar*” denirdi. Okulumuza, *Büyük ve Küçük Taşpazar*’dan, “*Makas*” çevresinden ve *Tacın Mahallesi*’nden öğrenciler gelirdi. *Büyük Taşpazar Mahallesi*, çarşı merkezinde bulunan *Zafer İlkokulu*’ndan başlar, *Sancılı Baba yataırı* yanındaki Kerim Ağa Camii’nin önünden devam eder, aynı istikamette bulunan Karkınoğlu Camii’ni (Süslü Cami) geçerek Karasu mevkiine doğru uzanırdı. Mahallenin başından sonuna kadar evlerin önünden akıp giden küçük bir su kanalı vardı. Buradan akan sularla mahallenin bahçeleri sulanırdı. Bu kanalın suları Mamasın Barajı’ndan gelirdi.



Evimiz bu iki caminin ortasıydı. Büyükbabam, *Sancılı Baba yataırının* yanındaki *Kerim Ağa Camii*’nin cemaatıydı. Herhalde eve biraz daha yakın görüldüğünden dolayı, bizim ailenin çocukları, yaz tatili ve diğer tatil günlerinde, elif cüzü okumak, namaz surelerini ezberlemek, edep, adab ve erkan öğrenmek için, *Karkınoğlu Camii*’ne (Süslü Cami) giderdi. Camideki dersleri hiç aksatmazdık. *Karkınoğlu*

Camii yeni yapılmıştı. Caminin *Hafız Yaşar Öztürk* isminde bir imamı vardı. *Yaşar Hoca*, ömrünü cami tezyinine adanmış bir din görevlisiydi. O yıllarda cemaatinin de yardımıyla, Türkiye’nin en usta hattatlarını Aksaray’a getirmiş, caminin duvarlarını bir baştan bir başa, hattat fırçasından çıkan ayetlerle ve hat yazılarıyla, bezeyip, donattırmıştı. Mihrap yazılarından, üst levhalara kadar camide hattat eli değmemiş bir karış yer bırakmamıştı. Allah rahmet eylesin, mekânı cennet olsun.

Karkınoğlu Camii’ni süsleyen hüsnü hat renkleri, avizelerinin saçtığı ışıklarla birleşince cami, cennet bahçelerinden bir bahçe gibi olurdu. Mabed, ayrı bir ruhaniyet kazanır, gelen müminlere şevk verirdi. Caminin içi kadar cemaati de güzeldi. Heyecanlı gençlerle beraber, cami ile bütünleşmiş, ibadet ehli, takva sahibi samimi, dindar, olgun insanlar vardı. Bütün mahallenin hürmet ettiği, Hakk dostu hocamız *Şeyh Osman Efendi de Karkınoğlu Camii*’nin cemaatıydı. Bu camii kendine yakın bulmuş, cemaatini sevmiş, caminin müdavimleriyle hocamız arasında bir muhabbet halesi oluşmuştu. Bunu görüyor, hissediyor ve yaşıyorduk.

En güzel Kur’an tilavetleri orada okunur, cana can katan ilahiler orada söylenir, ruhu dinlendirip, huzur veren “*halakayı zikirler*” orada yapılırdı. Camimiz teravihlerde dolup taşar, mübarek gecelerde ve hafta sonlarında yatsı namazı sonrası, ilahiler söylenmeye başlar, zikir halkaları oluşur, cemaat camiden ayrılmak istemezdi. Zannediyorum, Aksaray’da bir mahalle camii olarak, sık sık *Kadiri* zikirleri yapılan birkaç camiden biriydi. Bu aşkı ve muhabbeti sağlayan, bu sıcaklığı veren mübarek insan, herkesin bildiği ismiyle “*Şih Osman Efendi*’ydi. Şeyh Osman Efendi ailesiyle birlikte dedem, *Topal Ali Kumcu*’nun evinde kiracı olarak oturuyordu. Kendi aile

büyüklerimden öğrendiğime göre, bizim mahallede iki veya üç yıl oturmuştur.

1918 yılında Aksaray'ın Yeşiltepe Kasabası'nda (Gırgıl) doğan Osman Hocamız, orta boylu, ince, zayıf, buğday tenli, gözlerinin içi daima gülen, mahzun, naif, zarif, karşısındaki insana daima muhabbetle bakan, örnek bir Müslümandı. Daha ilk karşılaşmanızda ona güvenir, inanır ve kalbiniz sevgiyle dolardı. En hüznünlü anlarında dahi yüzü gülerdi. Ruhunda hazır bekleyen yağmur bulutları Peygamber Efendimizin ismi geçtiğinde veya Efendimize dair bir kıssa anlattığında, göz yaşı olur, damla damla dökülürdü. O an onunla aynı hüznün hissedarı olur, gözlerimiz dolar, kalbimiz yumuşayıverirdi. Muhabbet deryasının içinde kalırdık. Şeyh Osman Hocamızı tanıdığımda Niğde İmam Hatip Lisesi'nin orta kısmındaydım. Birkaç yıl sonra Adana İmam Hatip Lisesi'ne geçtim.

Birçok “halakayı zikrine” katıldım. Osman Hocamız, çocukları ve gençleri çok severdi. Zikir anlarında “hafızım” der, beni halkaya alırdı. Yeni yetişmekte olan bir genç için bu muhabbetin değeri ölçülemezdi... Allah bizi ahirette onunla komşu etsin. Kat'i bir imanla inanıyorum ki hocamız; Efendimizin (sav) komşusudur.

Şeyh Osman Efendi'yi nasıl hatırlıyorsun diye bir soru sorulsa; yanık sesiyle Peygamber Efendimize nidalar gönderen bir muzdarip aşık diye tarif edebilirim. Osman Hocamız, yeryüzünde ahiret özlemiyle yaşayan bir aşk ve vecd adamıydı. O bu geçici alemde gurbetteymiş gibi yaşıyordu. Osman Hocamızın zikirlerinde mutlaka onun ahiret dostu, bendir üstadı Şeyh Cafer Hocamız da bulunurdu. Heybetli bir insandı. Çok debdebeli, ritmik ve vurgulu bir biçimde bendire vururdu.

Bendirin sesi, gök gürültüsü gibi gelirdi. Cemaatin “hay” sesleri, Şeyh Osman Hocamızın genellikle, hüzzam, hicaz veya kürdi makamında okuduğu yanık ilahiler, bendirin sesi ve cemaatin nefesiyle birbirine karışınca “Süslü Camii'nde zikir ehli cezbelendir (ilahi bir feyz) “duvarlar nemlenirdi. ”Ancak zikrin

bitiminde parlak ışıklar yanınca; caminin iç duvarlarının yüzeylerinden, suların, “bir göz yaşı gibi” damla damla aktığına şahit olurduk. “Bu yoğun gönül coşkuluğuna duvarlarda dayanamadı, bizim gibi hüznünlü ağılıyor” derdik.

Kudümün rahmet i zevk ü safadır ya Resulallah
Zuhurun derd-i uşşaka devadır ya Resulallah

Nebi idin dahi Âdem dururken ma'i tiyn içre
İmam-ı enbiya olsan revadır ya Resulallah

Aziz Mahmud Hüdayi



Bu yapılan zikirlerin bereketi ve feyzi çok yüksekti. Günlerce etkisi altında kalırdık. Bir sonraki zikrin ne zaman yapılacağını sorar, yolunu gözlerdik. Osman Hocamızın söylediği ilahilerin sözleri de derin manalar ihtiva eder, hafızamıza yerleşirdi. Zikrin bitiminde, Osman Hocamızın göz yaşlarıyla irticalen yaptığı duayla, zikir esnasında yaşadığımız yorgunluğu unuttur, coşkuyla âmin derdik. Dualarında, kıssalardan hisseler dağıtır, cemaati sonsuz nimetlerle müjdeler, ümitlerimiz yeşerirdi. Efendimize olan aşkımız yeniden tazelenirdi.

Doksanlı yıllarda, nasip oldu, İstanbul'da Kadiri dervişlerinin zikirlerine katıldım. Yine aynı yıllarda, İstanbul'dan Paris'e davet edilen Kadiri dervişlerinin Paris'te “Alliance Française” in sahnelerinde yaptıkları zikirleri seyrettim. Bütün ritüeller yerli yerindeydi. Anadolu'ya göre İstanbul'da zikirlerde söylenen ilahiler çok daha farklı makamlarda seslendiriliyordu. Zikir teknikleri daha gelişmişti. Ancak, bütün samimiyetimle söyleyebilirim ki Taşpazar Mahallesi'nde, Süslü Cami'de yaptığımız zikirlerin manevi

hazzını alamadım. Şeyh Osman Efendi'nin samimiyetini hiçbir yerde bulamadım.

Sohbetin bu kısmında; okumayı yazmayı çok geç öğrenen Osman Hocamızla ilgili, emekli imam *Ramazan Kumcu'nun*, *Kurşunlu Camii İmamı Rahmetli İhsan Düzgün Hoca'dan*, naklettiği bir hatırasını yazmak istiyorum.

Şeyh Osman Efendi, olgun yaşlarında kendi köyü olan *Gırgıl'da* çobanlık yapmaktadır. O tarihlerde, komşu *Ulukışla Köyü'ne Trabzon'dan* bir hoca tayin edilir. *Gırgıl'dan* bir grup genci, aileleri *Arapça* öğrenmek için, *Ulukışla Köyü'ne* gönderir. İki köy birbirine çok yakındır. *Osman Efendi de* okuma aşkıyla, bu gençlere katılarak *Ulukışla Köyü'ne* *Arapça* öğrenmeye gider. Genç talebeler konuları öğrenip geçerlerken, *Osman Hocamız* geride kalır. *Trabzonlu Hoca, Osman Efendi'nin*, konularda ilerleyemediğini görür. Bir gün, münasip bir dille, “*sen istersen gelmeyebilirsin*” der. Bu sözü hocasından işiten *Osman Efendi* çok hüznülenir ve gözlerinden yaşlar boşanır. “*Hocam, ben bu Kur'an'a aşığım, nasıl gideyim, nereye gideyim*” diye cevap verir. Bunun üzerine hocası pişman olur ve sözünü geri alır. “*Sen gelmeye devam et*” der.

*Hak bir gönül verdi bana
Ha demeden hayran olur
Bir dem gelir şadan olur
Bir dem gelir giryan olur.*

.....
*Bir dem çıkar arş üzere
Bir dem iner taht-es-sera
Bir dem sanarsın katredir
Bir dem taşar umman olur.*

.....
*Bir dem döner Cebrail'e
Rahmet saçar her mahfile
Bir dem gelir gümrah olur
Miskin Yunus Hayran olur.*

Şeyh Osman Efendi, koyunlarının, kuzularının peşinde, aşkla, şevkle ve sabırla sürdürdüğü, öğrenme ve olgunlaşma

döneminden sonra, her mahfilde rahmete ve muhabbete vesile olur. Dua ve niyazlarında, istisnai kelimeler ve terkiplerle kendine has cümleler kurar, onu dinleyenleri rahmet deryası içinde bırakırdı.

“Yakınlarının anlattığına göre *Şeyh Osman Efendi*, hayatı boyunca “*Allah'ım bizi Havva annemizin kucağında yatırmayı nasip eyle*” diye dua etmiştir. Vefat ettiği 1996 yılında, son umre yolculuğuna eşi ve sevenleriyle birlikte gitmiş, vefatına yakın günlerden birinde doktor kontrollerinde nabızı hiç alınamamıştır. Ancak eşini üç gün sonra, Türkiye'ye getirebilecek noktaya gelmiştir. Eşini bıraktıktan sonra, *Cidde Mezarlığı'nda* defnedileceği yere tekrar geri dönmüş ve orada vefat etmiştir.” *Havva annemizin mezarı da Cidde'dedir*. *Osman Hocamızın* duaları kabul olmuştur. Vefat ettiğinde yetmiş sekiz yaşındadır. *Şeyh Osman Efendi'nin* bir mekânı da sevenlerinin gönlündedir. Rahmetullahi aleyh...

Mevlamız *Şeyh Hacı Osman Efendi'yi* cennetiyle mükafatlandırın. Habibiyle komşu eylesin. Aşkı tarif etmek zordur. Eğer bir Hakk dostu; ismiyle, cismiyle ve ruhuyla sadece aşk ve muhabbetten ibaretse, onu nasıl tarif edip, anlatabiliriz ki....? Ya hayy...

*Aşkın ile aşıklar, yansın ya Resulallah
İçip aşkın şarabın, kansın ya Resulallah*

*Şol seni seven kişi, verir yoluna başı
İki cihan güneşi, sensin ya Resulallah*

*Şol seni sevdi Sübhan, oldun kamuya sultan
Canım yoluna kurban olsun Ya Resulallah*

*Şol seni sevenlere, kıl şefaât anlara
Mü'min olan tenlere, cansın ya Resulallah*

*Aşık Yunus'un canı, hilm-ü şefaât kanı
Alemlerin sultanı sensin Ya Resulallah*